

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1964

Warszawa, dnia 6 czerwca 1964 r.

Nr 3

SPIS TRESCI

Dział A

	Str.
Poz. 29 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 9 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia „Dnia Metalowca”	47
„ 30 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 9 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia „Dnia Pracownika Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego”	47
„ 31 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 9 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia „Dnia Transportowca i Drogowca”	47
„ 32 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 9 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia „Dnia Budowlanych”	48
„ 33 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 9 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia „Dnia Chemika”	48

Dział B

Poz. 34 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych	49
„ 35 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (wyciąg)	49
„ 36 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej	52
„ 37 — uchwała Nr 417 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym	54
„ 38 — rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 21 stycznia 1964 r. w sprawie powoływania na stanowiska pracowników nauki oraz wykładowców i starszych wykładowców w wyższych szkołach artystycznych	59
„ 39 — zarządzenie Nr 11 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1964 r. w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się słuchaczy trzyletniego Zaocznego Studium Pożarniczego	63

	Str.
Poz. 40 — zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 27 grudnia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	64
„ 41 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 grudnia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla niektórych pracowników służby zdrowia	64
„ 42 — zarządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 lutego 1964 r. w sprawie sporządzania opinii o żołnierzach zwolnionych ze służby wojskowej, wymaganej przy przyjmowaniu do pracy na stanowiska kierownicze lub związane z odpowiedzialnością materialną	64
„ 43 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 5 lutego 1964 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1964	65
„ 44 — obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1964 r. o sprostowaniu uchwały Nr 417 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym	67
„ 45 — wyjaśnienie Nr 5 Komitetu Pracy i Płac z dnia 17 października 1963 r. w sprawie wypłacania wynagrodzenia pracownikom umysłowym niezdolnym do pracy z powodu choroby	68

DZIAŁ A

29

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 9 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia „Dnia Metalowca”.

(Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 16)

W uznaniu roli przemysłu maszynowego w rozwoju gospodarki narodowej, osiągnięć metalowców w budownictwie socjalizmu oraz w związku z rosnącymi zadaniami tego przemysłu w rekonstrukcji technicznej wszystkich dziedzin gospodarki — Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Dzień Metalowca”. Datę „Dnia Metalowca” ustala się na ostatnią niedzielę marca, przypadającą każdego roku.

§ 2. W „Dniu Metalowca” będą organizowane akademie i inne uroczystości, wręczane sztandary przechodnie przodującym zakładom pracy przemysłu metalowego, nadawane odznaczenia i przyznawane wyróżniającym się pracownikom nagro-

dy w ramach funduszków będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, zjednoczenia lub ministra.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Ciężkiego i innym zainteresowanym ministrom w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Metalowców oraz innymi zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

I. Loga-Sowiński

30

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 9 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia „Dnia Pracownika Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego”.

(Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 17)

W uznaniu ofiarnej pracy włóknarzy, odzieżowców, obuwników i garbarzy oraz biorąc pod uwagę rosnące zadania przemysłu lekkiego w podnoszeniu produkcji służącej potrzebom rynku wewnętrznego i eksportu — Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Dzień Pracownika Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego”. Datę obchodów „Dnia Pracownika Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego” ustala się na pierwszą niedzielę po 15 kwietnia, przypadającą każdego roku.

§ 2. W „Dniu Pracownika Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego” będą organizowane akademie i inne uroczystości, wręczane sztandary przechodnie przodującym zakładom

pracy przemysłu lekkiego, nadawane odznaczenia i przyznawane wyróżniającym się pracownikom nagrody w ramach funduszków będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, zjednoczenia lub ministra.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Lekkiego i innym zainteresowanym ministrom w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego oraz innymi zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

I. Loga-Sowiński

31

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 9 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia „Dnia Transportowca i Drogowca”.

(Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 18)

W uznaniu dotychczasowych osiągnięć pracowników transportu samochodowego i lotniczego, drogownictwa i zaplecza technicznego oraz komunikacji miejskiej oraz wobec rosnących zadań, jakie przypadają im do wykonania w rozwoju transportu — Rada Ministrów i Centralna Rada

Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Dzień Transportowca i Drogowca”. Datę obchodów „Dnia Transportowca i Drogowca” ustala się na ostatnią niedzielę kwietnia, przypadającą każdego roku.

§ 2. W „Dniu Transportowca i Drogowca” będą organizowane akademie i inne uroczystości, wręczane sztandary przechodnie przodującym zakładom pracy transportu samochodowego i lotniczego, drogownictwa i zaplecza technicznego oraz komunikacji miejskiej, nadawane odznaczenia i przyznawane wyróżniającym się pracownikom nagrody w ramach funduszków będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, zjednoczenia lub ministra.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Zarządem

Głównym Związku Zawodowego Transportowców i Drogowców oraz Ministrowi Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

I. Loga-Sowiński

32

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 9 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia „Dnia Budowlanych”.

(*Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 19*)

Wobec rosnących zadań, stawianych przed zakładami budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych oraz w uznaniu ich odpowiedzialnej pracy w budowie socjalizmu — Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Dzień Budowlanych”. Datę obchodów „Dnia Budowlanych” ustala się na drugą niedzielę maja, przypadającą każdego roku.

§ 2. W „Dniu Budowlanych” będą organizowane akademie i inne uroczystości, wręczane sztandary przechodnie przodującym przedsiębiorstwom budownictwa i zakładom przemysłu materiałów budowlanych, nadawane odznaczenia i przyznawane wyróżniającym się pracownikom

nagrody w ramach funduszków będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, zjednoczenia lub ministra.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i innym zainteresowanym ministrom w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz innymi zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

I. Loga-Sowiński

33

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 9 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia „Dnia Chemika”.

(*Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 20*)

Doceniając wagę zadań stawianych przed przemysłem chemicznym i stale wzrastającą jego rolę w rozwoju wszystkich dziedzin gospodarki narodowej, w uznaniu odpowiedzialnej pracy pracowników przemysłu chemicznego i pokrewnych przemysłów — Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Dzień Chemika”. Termin obchodów „Dnia Chemika” ustala się na pierwszą niedzielę czerwca, przypadającą każdego roku.

§ 2. W „Dniu Chemika” będą organizowane akademie i inne uroczystości, wręczane sztandary przechodnie przodującym zakładom pracy przemysłu chemicznego, ceramicznego, szklarskiego i papierniczego, nadawane odznaczenia i przy-

znawane wyróżniającym się pracownikom nagrody w ramach funduszków będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, zjednoczenia lub ministra.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego oraz innym zainteresowanym ministrom w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

I. Loga-Sowiński

DZIAŁ B

34

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 stycznia 1964 r. Nr 1, poz. 1)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie two-

wienia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 36, poz. 162) wprowadza się następującą zmianę:

po literze c) wykazu dodaje się literę d) w brzmieniu:

WYKAZ STAWEK NA ZASADNICZY FUNDUSZ ZAKŁADOWY

	Stawka odpisu zasadniczego w % planowanego osobowego funduszu płac
d) Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	5,5%

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

35

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1964 r.

w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 lutego 1964 r. Nr 4, poz. 23)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do studentów szkół wyższych podległych Ministrom: Szkolnictwa Wyższego, Oświaty, Zdrowia i Opieki Społecznej, Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu mowa jest:

1) o ministrach, którym podlegają szkoły wyższe — należy przez to rozumieć również Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki,

2) o ministrach, którym podlegają jednostki fundujące — należy przez to rozumieć również kierowników urzędów centralnych,

3) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 3. 1. Pomoc materialna udzielana jest studentom w postaci stypendiów i zasiłków pieniężnych, bezgotówkowych stypendiów stołkówkowych

i mieszkaniowych oraz w postaci przyznania prawa do korzystania z zakwaterowania w domu studenckim i korzystania ze stołówki studenckiej.

2. Pomoc stypendialną stanowią:

1) pieniężne stypendia fundowane,

6. Stypendia wymienione w ust. 2 pkt 1 fundowane są ze środków własnych rad narodowych, przedsiębiorstw, instytucji, organizacji i banków, zwanych dalej „jednostkami fundującymi”.

7. Student może korzystać tylko z jednej z wymienionych w ust. 2 pkt 1—4 i 6 form pieniężnej pomocy stypendialnej.

§ 4. 1. Z pomocy materialnej może korzystać student, który:

1) wykazuje się dobrymi postępami w nauce,

2) znajduje się w sytuacji materialnej uzasadniającej przyznanie stypendium,

3) wykazuje nienaganną postawę moralną i obywatelską.

2. Z pomocy materialnej nie może korzystać student posiadający stałą pracę zarobkową.

§ 5. 1. Minister Szkolnictwa Wyższego określi szczegółowo kryteria postępów w nauce oraz postawy moralnej i obywatelskiej studenta, a w po-

rozumieniu z Ministrem Finansów — sytuacji materialnej, warunkujące udzielenie pomocy materialnej.

2. Sytuację materialną studenta określa się na podstawie zaświadczeń, wydawanych przez właściwe organy rad narodowych i zakłady pracy.

§ 6. 1. Pomoc materialną cofa się, jeżeli student otrzymujący:

2) stypendium fundowane — przestał spełniać warunki określone w § 4 ust. 1 pkt 1 lub 3 albo podjął stałą pracę zarobkową,

2. Stypendium można zawiesić w razie wszczęcia przeciw studentowi postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 2.

Stypendia fundowane.

§ 7. 1. Podstawą fundowania stypendium przez jednostki, o których mowa w § 3 ust. 6, jest ustalany corocznie przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ogólnokrajowy plan rozdziału stypendiów fundowanych, uwzględniający potrzeby polityki zatrudnienia.

2. Szczególne przypadki, w których zakłady pracy mogą fundować stypendia dodatkowe, poza planem ogólnokrajowym, ustali Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Jeżeli liczba stypendiów fundowanych będzie mniejsza niż zakładano w planie, o którym mowa w ust. 1, to powinna być zrekompensowana odpowiednią ilością stypendiów zwyczajnych. W tym przypadku Minister Finansów zwiększy odpowiednio kredyty budżetowe na stypendia zwyczajne. Natomiast jeżeli ilość stypendiów fundowanych będzie większa niż planowana, odpowiednio zostanie zmniejszona ilość pieniężnych stypendiów zwyczajnych.

4. Szczegółowe zasady realizacji planu, o którym mowa w ust. 1, przez poszczególne resorty, instytucje centralne i prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz tryb i termin zgłaszania przez podległe jednostki fundujące wniosków w sprawie fundowania stypendiów dla studentów szkół wyższych określa Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrami, którym podlegają szkoły wyższe.

§ 8. 1. Środki na stypendia fundowane jednostki fundujące przekazują właściwej szkole wyższej.

2. Stypendia fundowane wypłacają szkoły wyższe.

§ 9. 1. Stypendia fundowane mogą być przyznawane studentom III roku i wyższych lat studiów, jeżeli spełniają warunki określone w § 4, w drodze bezkonkursowej lub — na wniosek jednostki fundującej — w drodze konkursu.

2. Jednostka fundująca stypendium może wskazać kandydata do stypendium lub zastrzec pierwszeństwo dla kandydata pochodzącego

z miejscowości, w której się ta jednostka znajduje, bądź też z miejscowości pobliskiej.

3. Na wydziałach, na których podział na kierunki lub specjalizacje (specjalności) ma miejsce na innych latach niż na III roku studiów, stypendia fundowane mogą być przyznawane począwszy od takiego roku studiów.

4. Studentowi I lub II roku studiów może być przyznane stypendium fundowane, jeżeli przed wstąpieniem na studia wyższe pracował w zakładzie pracy fundującym stypendium przez okres nie krótszy niż 1 rok i podjął studia na kierunku zgodnym z rodzajem wykonywanej przez niego pracy oraz odpowiada warunkom określonym w § 4.

§ 10. 1. Stypendium fundowane w drodze bezkonkursowej wynosi na wszystkich kierunkach studiów:

na 1 semestrze I roku studiów	360 zł miesięcznie
na 2 semestrze I roku studiów	540 zł „
na II i III roku studiów	600 zł „
na IV roku i latach wyższych	660 zł „

2. Stypendium fundowane w drodze konkursu wynosi na wszystkich kierunkach studiów:

na 1 semestrze I roku studiów	390 zł miesięcznie
na 2 semestrze I roku studiów	585 zł „
na II i III roku studiów	650 zł „
na IV roku i latach wyższych	715 zł „

§ 11. 1. Stypendia fundowane wypłacane są przez 10 miesięcy w roku.

2. Stypendium fundowane nie przysługuje w okresie odbywania przez studenta płatnej praktyki. Przepisu powyższego nie stosuje się w razie odbywania przez studenta pobierającego stypendium fundowane płatnej praktyki w miesiącu lipcu.

3. Studentom akademii medycznych na kierunkach stomatologii i farmacji wypłaca się stypendia fundowane za cały okres zdawania egzaminów dyplomowych, zgodnie z regulaminem studiów, nie dłużej jednak niż do końca roku kalendarzowego, w którym pobierający stypendium fundowane przesłuchał wykłady i uzyskał zaliczenie ćwiczeń ostatniego roku studiów.

§ 12. 1. Jednostki fundujące stypendia są obowiązane do utrzymywania ścisłej więzi ze swoimi stypendystami, a w szczególności do:

1) podpisywania umów ze stypendystami w zasadzie bezpośrednio w zakładzie pracy,

2) umożliwienia studentowi, po porozumieniu się ze szkołą wyższą, odbycia u siebie praktyk studenckich w celu bliższego zapoznania się już w czasie studiów z warunkami pracy jednostki fundującej stypendia, jak również odbycia wstępnego stażu pracy po ukończeniu studiów,

3) umożliwienia stypendystom pracy zarobkowej w swoim zakładzie pracy podczas wakacji letnich,

4) zapraszania stypendystów na ważniejsze zebrania załóg.

2. Koszty przejazdu stypendysty do zakładu pracy w przypadkach określonych w ust. 1 pokrywają zakłady pracy ze środków własnych.

§ 13. 1. Jednostka fundująca obowiązana jest zgodnie z zawartą umową stypendialną zatrudnić absolwenta szkoły wyższej, który w okresie studiów korzystał ze stypendium fundowanego przez tę jednostkę. W okresie zatrudnienia, wynikającego z obowiązków przewidzianych umową stypendialną, mają zastosowanie przepisy regulujące stosunek pracy, obowiązujące w danym zakładzie.

2. Jeżeli stypendysta, podejmujący po ukończeniu studiów pracę w zakładzie pracy, którego stypendium pobierał, nie jest stałym mieszkańcem miejscowości będącej siedzibą zakładu pracy lub miejscowości pobliskiej, zakład obowiązany jest zapewnić mu mieszkanie w pierwszej kolejności.

3. Do czasu przydziału mieszkania, jeżeli zakład pracy nie ma możliwości zapewnienia pomieszczenia zastępczego, obowiązany jest on pokryć różnicę pomiędzy czynszem płaconym przez absolwenta za mieszkanie wynajęte we własnym zakresie a wysokością opłaty za pomieszczenie zastępcze w granicach do 300 zł miesięcznie. Wspomnianą różnicę zakład pracy może pokrywać przez okres do sześciu miesięcy. Wypłacanie różnicy za dalszy okres wymaga zgody jednostki nadrzędnej.

§ 14. 1. Student pobierający stypendium fundowane obowiązany jest po ukończeniu studiów podjąć pracę w zakładzie pracy jednostki fundującej i wykonywać ją przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium, z tym że wykonywanie obowiązków wynikających z umowy stypendialnej nie może trwać dłużej niż 3 lata.

2. Okresu do jednego roku wstępnego stażu pracy, odbytego na zlecenie jednostki nadrzędnej nad jednostką fundującą w innym zakładzie pracy niż zakład jednostki fundującej, nie wlicza się do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1.

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac ustali przypadki, w których absolwent-stypendysta będzie mógł zmienić fundatora lub być zwolniony od wykonania obowiązków, wynikających z umowy stypendialnej, bądź w których wykonanie tego obowiązku będzie mogło być odroczone.

§ 15. 1. Stypendia fundowane podlegają zwrotowi, jeżeli student nie wykonał obowiązków, o których mowa w § 14.

2. Obowiązek zwrotu pobranych kwot może być nałożony również na studenta, któremu cofnięto stypendium w myśl § 6.

§ 16. Studentom pobierającym stypendia fundowane, jeżeli spełniają warunki określone w § 22, mogą być przyznawane stypendia naukowe. Na okres wypłaty stypendium naukowego zawieszają się wypłaty stypendium fundowanego, o czym szkoła wyższa obowiązana jest zawiadomić jednostkę fundującą. Jeżeli stypendysta, pobierający stypendium naukowe, nie zostanie po ukończeniu studiów powołany na stanowisko pomocniczego pracownika nauki, obowiązany jest on podjąć pracę w zakładzie pracy fundującym

stypendium na okres równy okresowi pobierania stypendium fundowanego i naukowego, nie dłuższy jednak niż 3 lata.

§ 17. Umowa podpisana przez przedstawiciela jednostki fundującej i studenta, któremu zostało przyznane stypendium fundowane, powinna określać szczegółowo wzajemnie prawa i obowiązki jednostki fundującej i studenta. Umowa ta nie może zawierać postanowień sprzecznych z zasadami niniejszego rozporządzenia.

Rozdział 4. Stypendia naukowe.

§ 24. 1. Stypendium naukowe może być przyznane również studentowi pobierającemu stypendium fundowane. W tym przypadku ma zastosowanie przepis § 16.

2. W razie powołania na stanowisko pomocniczego pracownika nauki w szkole wyższej stypendysta obowiązany jest do pracy na tym stanowisku przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium naukowego i ewentualnie pobieranego uprzednio stypendium fundowanego (§ 16), nie dłużej jednak niż 3 lata, a w razie niedopełnienia tego obowiązku — do zwrotu stypendium naukowego i ewentualnie uprzednio pobieranego stypendium fundowanego.

§ 25. Obowiązku zwrotu stypendium naukowego i ewentualnie pobranego uprzednio stypendium fundowanego (§ 22 ust. 1 i § 24 ust. 2) nie ma, jeżeli szkoła wyższa zwolni stypendystę ze stanowiska pomocniczego pracownika nauki przed upływem 3 lat.

Rozdział 9.

Przepisy końcowe i przejściowe.

§ 33. Minister Finansów w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, i po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac określa:

1) warunki, jakim powinny odpowiadać jednostki fundujące stypendia, oraz środki własne, z których jednostki te mogą fundować stypendia,

2) tryb gromadzenia i wydatkowania środków przeznaczonych na stypendia fundowane,

3) tryb ewidencji i poboru kwot stypendiów i zasiłków podlegających zwrotowi.

§ 34. 1. W odniesieniu do stypendiów fundowanych, na które zostały zawarte umowy ze stypendystami przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, do zakończenia studiów przez studentów korzystających z tych stypendiów stosuje się przepisy dotychczasowe w zakresie wysokości tych stypendiów i okresu ich wypłacania.

2. Zakłady pracy, które fundowały stypendia ze środków budżetu Państwa, przewidzianych dla szkół wyższych na stypendia i zasiłki dla studentów, obowiązane są od dnia wejścia w życie rozporządzenia całkowicie finansować te stypendia ze środków własnych.

§ 35. 1. W okresie przejściowym do końca 1965 r. absolwent szkoły wyższej, który w okresie studiów korzystał ze stypendium fundowanego, może być zwolniony od obowiązku podjęcia

pracy w zakładzie pracy fundującym stypendium, a zakład pracy od obowiązku zatrudnienia tego absolwenta, jeżeli ze względu na jego uzdolnienia szkoła wyższa powoła go na stanowisko pomocniczego pracownika nauki lub wyznaczy go na wstępny staż asystencki dla kandydatów na pracowników nauki w szkołach wyższych.

2. Powołanie absolwenta, o którym mowa w ust. 2, na stanowisko pomocniczego pracownika nauki lub wyznaczenie go na staż asystencki następuje za zgodą ministra bądź prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, którym podlega jednostka fundująca, na wniosek ministra, któremu podlega szkoła wyższa.

3. Absolwent wyznaczony do odbywania stażu asystenckiego, który nie ukończy tego stażu lub po jego ukończeniu nie zostanie powołany na stanowisko pomocniczego pracownika nauki, obowiązany jest podjąć pracę w zakładzie fundującym stypendium i wykonywać ją przez okres nie krótszy od okresu pobierania stypendium fundowanego, z tym że wykonanie obowiązków, wynikających z umowy stypendialnej, nie może trwać dłużej niż 3 lata.

§ 37. 1. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie pomocy stypendialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. z 1959 r. Nr 6, poz. 35, z 1960 r. Nr 2, poz. 9 i z 1961 r. Nr 28, poz. 137) z zastrzeżeniem § 34 ust. 1,

2) uchwała nr 181 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie rozszerzenia zakresu

stosowania stypendiów fundowanych dla studentów szkół wyższych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 50, poz. 236 i z 1961 r. Nr 45, poz. 204).

2. W uchwale nr 89 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1962 r. w sprawie fundowania przez Ministra Obrony Narodowej stypendiów dla studentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 27, poz. 115) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Obrony Narodowej upoważniony jest do fundowania stypendiów dla studentów szkół wyższych w wysokości i na zasadach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) oraz w niniejszej uchwale”.

3. Do czasu wydania zarządzeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu obowiązują zarządzenia dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 38. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrowi Finansów i ministrom, którym podlegają szkoły wyższe i jednostki fundujące, oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r., z wyjątkiem przepisu § 3 ust. 8, który wchodzi w życie z początkiem roku szkolnego 1964/1965.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

36

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lutego 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 lutego 1964 r. Nr 5, poz. 32)

Na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 dodaje się pkt 6 w brzmieniu: „6) nierzetelne prowadzenie ewidencji rachunkowej lub nieterminowe dokonywanie w niej zapisów, składanie nierzetelnych sprawozdań finansowych lub nieterminowe składanie sprawozdań finansowych”;

2) w § 5 ust. 4 po wyrazie „złożyć” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;

3) w § 6:

a) w ust. 1 po wyrazach „zawiadomić o tym” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;

b) w ust. 2 po wyrazie „złożyć” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Obowiązek zawiadomienia organu orzeka-

jącego o naruszeniu dyscypliny budżetowej (ust. 2) nie dotyczy naruszeń o nieznacznej szkodliwości. Minister Finansów ustali, jakie rodzaje naruszeń należy uważać za nieznacznie szkodliwe.”;

4) w § 8 ust. 1 po wyrazie „dyscyplinarnej” dodaje się wyrazy „lub służbowej”;

5) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. 1. Pracownik, który w poruczonym mu zakresie działania przekracza zaplanowane kredyty w poszczególnych rozdziałach lub w tych paragrafach klasyfikacji budżetowej, które dotyczą funduszu płac lub innych wydatków osobowych albo inwestycji — podlega karze pieniężnej.

2. Pracownik, który w poruczonym mu zakresie działania przekracza kredyty w innych niż określone w ust. 1 paragrafach klasyfikacji budżetowej — podlega karze pieniężnej lub karze nagany albo karze upomnienia.”;

6) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. Organ orzekający przy wymierzaniu kary może zastosować zamiast kary pieniężnej

przewidzianej w § 10 ust. 1 i w §§ 11—13 karę nagany lub upomnienia w przypadkach naruszenia dyscypliny budżetowej o mniejszej wadze, jeżeli w okresie ostatnich dwóch lat pracownik nie był ukarany za naruszenie dyscypliny budżetowej.”;

7) w § 23 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Prezes Rady Ministrów ustali właściwość resortowych komisji orzekających w przypadkach naruszeń dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego w częściach dotyczących organizacji spółdzielczych.”;

8) w § 27 wyrazy „do 300 zł” zastępuje się wyrazami „do 500 zł”;

9) po § 29 dodaje się § 29a w brzmieniu:

„§ 29a. 1. Przy komisjach orzekających działają rzecznicy dyscypliny budżetowej.

2. Rzecznikiem dyscypliny budżetowej jest:

1) przy głównej komisji orzekającej — główny księgowy budżetu Państwa lub jego zastępca,

2) przy resortowej komisji orzekającej — pracownik pełniący funkcję głównego księgowego resortu lub jego zastępca,

3) przy wojewódzkiej komisji orzekającej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) — główny księgowy budżetu województwa (miasta wyłączonego z województwa) lub jego zastępca,

4) przy powiatowej komisji orzekającej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat) — główny księgowy budżetu powiatu (miasta) lub jego zastępca.

3. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium rady narodowej obowiązki rzecznika dyscypliny budżetowej wykonuje rzecznik dyscypliny budżetowej odpowiedniej komisji orzekającej także w przypadku, gdy orzecznictwo w tych sprawach nie zostało przekazane tej komisji (§ 18 ust. 2 i § 28 pkt 3 i 4).

4. Jeżeli osoby wymienione w ust. 2 i 3 nie mogą wykonywać czynności rzecznika w danej sprawie z przyczyn wskazanych w art. 21 kodeksu postępowania administracyjnego, czynności te wykonuje rzecznik sprawujący nadzór (§ 41a ust. 2 i 3).”;

10) w § 31 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) za udział w posiedzeniu organu orzekającego rzecznikowi dyscypliny budżetowej przysługuje wynagrodzenie w wysokości przewidzianej dla członka składu orzekającego”;

11) w § 33:

a) w ust. 1 wyrazy „obwinionego, organ lub osobę, której zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania” zastępuje się wyrazami „strony (rzecznika dyscypliny budżetowej i obwinionego)”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca może zaniechać wyznaczania rozprawy, jeżeli z zebranych w sprawie dowodów wynika, że obwinionego należy uniewinnić lub postępowanie umorzyć. W takim przypadku organ orzekający wydaje orzeczenie po wysłuchaniu rzecznika dyscypliny budżetowej.”;

12) § 34 skreśla się;

13) w § 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Orzeczenia i postanowienia doręcza się stronom na piśmie.”;

14) po § 36 dodaje się § 36a w brzmieniu:

„§ 36a. 1. Przepisy § 33 ust. 3, § 35 i § 36 stosuje się odpowiednio w postępowaniu w II instancji.

2. O terminie rozprawy przed organem odwoławczym przewodniczący tego organu lub jego zastępca zawiadamia strony.

3. Organ odwoławczy powinien załatwić sprawę w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania odwołania lub zażalenia z zastrzeżeniem przepisu art. 32 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

15) § 37 otrzymuje brzmienie:

„§ 37. 1. Postanowienie w sprawie opłat i kosztów postępowania może być zamieszczone w orzeczeniu lub wydane odrębnie. Na postanowienie w sprawie opłat i kosztów zamieszczone w orzeczeniu służy zażalenie w terminie przewidzianym dla wniesienia odwołania.

2. Osoba, na którą nałożono karę nagany lub upomnienia, nie ponosi opłat i kosztów postępowania.”;

16) po § 38 dodaje się § 38a w brzmieniu:

„§ 38a. Odpis ostatecznego orzeczenia doręcza się:

1) organowi, którego zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania,

2) kierownikowi jednostki, w której zaszły okoliczności będące przedmiotem postępowania,

3) organowi bezpośrednio nadrzędnemu nad jednostką określoną w pkt 2.”;

17) po § 39 dodaje się § 39a w brzmieniu:

„§ 39a. Nie można wykonać kary po upływie dwóch lat od chwili, gdy orzeczenie stało się ostateczne.”;

18) w § 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ nadzorczy (§ 40 ust. 2—6) uchyla lub zmienia ostateczne orzeczenie lub postanowienie, jeżeli jest ono oczywiście sprzeczne z przepisami prawa.”;

19) po § 41 dodaje się § 41a w brzmieniu:

„§ 41a. 1. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej.

2. Rzecznik dyscypliny budżetowej przy głównej komisji orzekającej sprawuje nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy resortowych i wojewódzkich komisjach orzekających (miejskich w miastach wyłączonych z województw).

3. Rzecznicy dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich komisjach orzekających sprawują nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy powiatowych komisjach orzekających (miejskich w miastach stanowiących powiaty)”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 417 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1963 r.

w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym.*(Monitor Polski z dnia 14 stycznia 1964 r. Nr 4, poz. 15)***Rozdział I.
Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Odpowiedzialność za prawidłową gospodarkę funduszem płac spoczywa na przedsiębiorstwach, zjednoczeniach i ministerstwach.

2. Bank analizuje gospodarkę funduszem płac przedsiębiorstw, kontroluje rozliczenia funduszu płac oraz sygnalizuje o nieprawidłowościach w gospodarce tym funduszem kierownictwu przedsiębiorstw. O poważniejszych lub dłużej trwających nieprawidłowościach bank informuje również jednostki nadrzędne przedsiębiorstw.

§ 2. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o:

— przedsiębiorstwie — należy przez to rozumieć również zakłady na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym,

— zjednoczeniu — należy przez to rozumieć również inne jednostki bezpośrednio nadrzędne nad przedsiębiorstwami,

— ministerstwie — należy przez to rozumieć również inne urzędy centralne,

— banku — należy przez to rozumieć Narodowy Bank Polski.

§ 3. Rodzaje wynagrodzeń za pracę zaliczone do funduszu płac są określone w uchwale nr 107 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie składników funduszu płac, wynagrodzeń z funduszu zakładowego i z czystej nadwyżki spółdzielni oraz składników wynagrodzeń nie objętych funduszem płac w jednostkach na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski Nr 29, poz. 124).

Rozdział II.**Plany zadań gospodarczych i funduszu płac.**

§ 4. Podstawę gospodarki funduszem płac i jego kontroli stanowią:

1) w zakresie osobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym, z wyłączeniem funduszu płac uczniów — zadania gospodarcze i fundusz płac ustalone w rocznych planach techniczno-ekonomicznych zawierających podział na kwartały,

2) w zakresie osobowego funduszu płac uczniów, objętego wskaźnikiem dyrektywnym — fundusz płac ustalony w rocznych planach techniczno-ekonomicznych, zawierających podział na kwartały,

3) w zakresie bezosobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym — wysokość tego funduszu ustalona w planie rocznym bez podziału na kwartały,

4) w zakresie funduszu płac nie objętego wskaźnikiem dyrektywnym oraz prowizji — zadania gospodarcze, fundusz płac i prowizje, ustalone w operatywnych planach kwartalnych zatwierdzonych przez zjednoczenie.

§ 5. Roczne i kwartalne plany zadań gospodarczych i funduszu płac powinny być sporządzone oddzielnie dla każdego działu gospodarki z podziałem funduszu płac i prowizji na objęte i nie objęte wskaźnikiem dyrektywnym.

§ 6. Dla celów kontroli wypłat przedsiębiorstwa są obowiązane planować:

1) osobowy fundusz płac objęty wskaźnikiem dyrektywnym, z wyodrębnieniem funduszu płac pracowników umysłowych, z dalszym podziałem na fundusz płac pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych,

2) bezosobowy fundusz płac, z wyodrębnieniem wynagrodzeń za prace ładunkowe oraz wynagrodzeń za skup.

§ 7. Zadania gospodarze jako mierniki funduszu płac mogą być wyrażone wartościowo (wartość produkcji globalnej, towarowej, produkcji w cenach przerobu, produkcji czystej, produkcji wyrażonej w normatywach pracochłonności — usług) lub w jednostkach naturalnych wyrobów. Mierniki zadań gospodarczych ustala Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z właściwym ministrem i Prezesem Narodowego Banku Polskiego.

§ 8. Przedsiębiorstwa nie mogą w planach rocznych przyjąć niższych zadań gospodarczych oraz wyższego funduszu płac, niż to wynika ze wskaźników dyrektywnych.

§ 9. 1. Plany roczne zadań gospodarczych i funduszu płac przedsiębiorstwa powinny składać w banku w terminach ustalonych odrębnymi przepisami.

2. Zmiana rocznego planu zadań gospodarczych i funduszu płac może być przez bank przyjęta nie później niż przed upływem terminu złożenia rozliczenia funduszu płac za II kwartał danego roku, a w wyjątkowych przypadkach za zgodą Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — nie później niż przed upływem terminu złożenia rozliczenia funduszu płac za III kwartał danego roku.

3. Przedsiębiorstwa mogą zmieniać plany roczne do ostatniego dnia roku obrachunkowego, jeżeli zmiany te wynikają:

1) ze zwiększenia przez zjednoczenie w ramach posiadanych limitów dyrektywnego wskaźnika funduszu płac,

2) z podjęcia lub rozszerzenia przez przedsiębiorstwo produkcji (robót budowlanych i remontowych), którą w myśl założeń planu miało wykonać przedsiębiorstwo zamawiające — pod warunkiem otrzymania od przedsiębiorstwa zamawiającego części jego limitu funduszu płac,

3) z przerzutu na bezosobowy fundusz płac kwot przewidzianych na usługi obce w planie kosztów własnych.

4. Zmiany podziału planu rocznego na kwartały przedsiębiorstwa mogą dokonywać w terminie do dnia 15 sierpnia. Zmiany w podziale kwartalnym planu w przypadkach, o których mowa w ust. 3, dokonują przedsiębiorstwa równocześnie ze zmianą planu rocznego.

5. Zmiany planów rocznych, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, wymagają zatwierdzenia przez zjednoczenie.

§ 10. Kwartalne operatywne plany powinny być składane w banku do końca pierwszego miesiąca kwartału. W uzasadnionych przypadkach bank może ten termin przedłużyć.

§ 11. Jeżeli złożone przez przedsiębiorstwo w banku plany budzą zastrzeżenia co do prawidłowości ustalonych w nich zadań gospodarczych i funduszu płac i jeżeli przedsiębiorstwo nieprawidłowości tych nie usunie, bank może przedstawić sprawę zjednoczeniu dla podjęcia decyzji. Jeśli zjednoczenie nie poweźmie decyzji w ciągu 30 dni, uważa się, że zastrzeżenia banku zostały uznane za słuszne.

Rozdział III. Rezerwy funduszu płac.

§ 12. 1. Tworzy się na podstawie uchwały Rządu rezerwy funduszu płac do dyspozycji poszczególnych ministerstw.

2. Rezerwy mogą być wykorzystywane na pokrycie ponadplanowych potrzeb przedsiębiorstw w zakresie osobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym, spowodowanych:

1) ekonomicznie uzasadnionym, pokrytym zamówieniami przekroczeniem planowanych lub podjęciem nie planowanych zadań gospodarczych oraz wykonaniem zadań o wyższej od przewidzianej w planie pracochłonności w zakresie:

a) produkcji bezpośrednio i pośrednio przeznaczonej na eksport, jak również produkcji zmniejszającej import,

b) produkcji przeznaczonej na potrzeby rynku wewnętrznego oraz — w wyjątkowych, a uzasadnionych przypadkach — również na cele zaopatrzeniowe,

2) ekonomicznie celową obniżką materiałowych kosztów produkcji, jeśli osiągnięcie tej obniżki wymaga zwiększenia wydatków osobowych.

3. Rezerwy funduszu płac nie mogą być wykorzystane na zwiększenie planu funduszu płac w stosunku do dyrektywnie ustalonych wielkości.

4. Rezerwy obciążane są również przekroczeniami funduszu płac, o których mowa w § 23, zgodnie z przepisami § 25.

5. Jeśli do wykonania zadań, o których mowa w ust. 1, konieczne jest zwiększenie zatrudnienia ponad wielkości przyjęte w planie, decyzje w tej sprawie podejmuje minister w ramach posiadanej rezerwy zatrudnienia lub na podstawie przydziału dodatkowego zatrudnienia z rezerwy Przedwodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 13. 1. Ministerstwa rozdzielają rezerwy funduszu płac pomiędzy zjednoczenia, z tym że część tych rezerw zatrzymują do własnej dyspozycji. Ministerstwa, przydzielając zjednoczeniom

rezerwę funduszu płac, dzielą ją — uwzględniając specyfikę produkcji eksportowej — na część przeznaczoną na cele, o których mowa w § 12 ust. 2 pkt 1 lit. a) (rezerwa A), oraz na pozostałe cele wymienione w § 12 (rezerwa B).

2. Rozdzielając rezerwy funduszu płac pomiędzy zjednoczenia ministerstwa powinny określić, w jakich asortymentach (grupach asortymentów) przekraczanie planów produkcji jest pożądane.

W zakresie produkcji rynkowej ministerstwa powinny kierować się między innymi listami towarów objętych kwartalnymi planami dostaw na rynek, zatwierdzonymi przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

Ministerstwa powinny również określać asortymenty lub grupy asortymentów, na których produkcję nie mogą być przydzielone rezerwy funduszu płac.

Utrzymuje się w mocy przepisy uchwały nr 15 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1963 r. w sprawie niektórych środków oddziaływania na gospodarkę zapasami, zatrudnienie i fundusz płac w 1963 r. — w części dotyczącej pomniejszania planowanej wysokości funduszu płac w razie produkowania artykułów nie znajdujących zbyt.

3. Przy rozdzielaniu rezerw funduszu płac ministerstwa powinny również kierować się postanowieniami wynikającymi z przepisów o premiovaniu pracowników umysłowych przedsiębiorstw w takim zakresie, w jakim przepisy te stwarzają zachętę do wykonywania zadań gospodarczych w określonych asortymentach.

4. O wysokości rezerw przyznanych poszczególnym zjednoczeniom do końca kwartału ministerstwa powinny zawiadamiać centralę banku w ciągu 15 dni po zakończeniu danego kwartału.

§ 14. Zjednoczenia w ramach posiadanej rezerwy przydzielają przedsiębiorstwom w miarę potrzeby dodatkowy fundusz płac na cele wymienione w § 12, kierując się w tym względzie wytycznymi otrzymanymi z ministerstw oraz postulatami właściwych central handlu wewnętrznego i zagranicznego. Przydzielenie dodatkowego funduszu płac może nastąpić z własnej inicjatywy zjednoczenia lub na wniosek przedsiębiorstwa.

§ 15. Wniosek przedsiębiorstwa o przydzielenie dodatkowego funduszu płac z rezerwy zjednoczenia powinien być należycie uzasadniony i zawierać kalkulację potrzeb. Kopię wniosku przedsiębiorstwo przesyła równocześnie do właściwego oddziału banku. W razie gdy zasadność wniosku przedsiębiorstwa budzi wątpliwości, oddział banku obowiązany jest zgłosić zjednoczeniu swoje zastrzeżenia.

§ 16. 1. W decyzji o przydzieleniu dodatkowego funduszu płac z rezerwy zjednoczenie powinno określić kwotę tego funduszu i cele, na jakie on może być wykorzystany, oraz przyjętą przez zjednoczenie kalkulację potrzeb.

2. Zjednoczenie może przydzielić dodatkowy fundusz płac na okres jednego lub kilku kwartałów. W tym ostatnim przypadku zjednoczenie obowiązane jest określić kwotę dodatkowego fun-

duszu płac do wykorzystania w poszczególnych kwartałach.

3. W razie przydzielenia przez zjednoczenie dodatkowego funduszu płac na przekroczenia planowanych zadań produkcyjnych ponadplanowe zadania produkcyjne powinny być wyrażone w mierniku ustalonym dla danego przedsiębiorstwa (§ 7).

§ 17. Decyzje zjednoczenia o przydzieleniu dodatkowego funduszu płac z rezerwy przedsiębiorstwo obowiązane jest doręczyć właściwemu oddziałowi banku najpóźniej przed upływem terminu przewidzianego na złożenie sprawozdania GUS z wykonania planu zatrudnienia i funduszu płac za trzeci miesiąc kwartału. Decyzje doręczone oddziałowi banku po tym terminie nie mogą być uwzględnione przy rozliczeniu funduszu płac za dany kwartał.

§ 18. W razie konieczności pilnego podjęcia ponadplanowej lub nie planowanej produkcji eksportowej wymagającej dodatkowego funduszu płac, przedsiębiorstwo może przed przydzieleniem mu przez zjednoczenie dodatkowego funduszu płac podjąć tę produkcję. Powstałe z tego tytułu przekroczenie funduszu płac nie pociąga za sobą sankcji, o których mowa w rozdziale V, pod warunkiem złożenia przez przedsiębiorstwo w banku odpowiedniego oświadczenia. Nie zwalnia to przedsiębiorstwa od obowiązku uzyskania późniejszej decyzji zjednoczenia w trybie przewidzianym w §§ 15 i 16 przed upływem terminu rozliczenia funduszu płac za następny kwartał.

§ 19. Zjednoczenia są obowiązane do sprawdzenia, czy przydzielony przedsiębiorstwu dodatkowy fundusz płac został wykorzystany na właściwe cele i w uzasadnionej wysokości. W razie gdy zjednoczenie uzna, że dodatkowy fundusz płac został przez przedsiębiorstwo wykorzystany w sposób nieprawidłowy, pomniejsza przydzieloną kwotę dodatkowego funduszu płac, zawiadamiając o tym bank.

Rozdział IV.

Zasady wypłat z funduszu płac.

§ 20. 1. Przedsiębiorstwa są uprawnione do wydatkowania osobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym do wysokości tego funduszu ustalonej na dany okres w planie rocznym, pomniejszonej o zablokowane oszczędności.

2. W razie niewykonania planowanej produkcji przez przedsiębiorstwo planowana wysokość osobowego funduszu płac pracowników fizycznych, objętego wskaźnikiem dyrektywnym, ulega pomniejszeniu stosownie do stopnia wykonania planu produkcji, z uwzględnieniem współczynnika korygującego.

3. Współczynniki korygujące dla przedsiębiorstw ustalają zjednoczenia w oparciu o wytyczne ministerstw, biorąc pod uwagę między innymi całokształt warunków pracy danego przedsiębiorstwa, a w szczególności proporcje między planowanym wzrostem funduszu płac i zadań gospodarczych w stosunku do roku poprzedniego, a także udział płac stałych i zmiennych w ogólnej wysokości funduszu płac pracowników fizycznych. Wytyczne, o których wyżej mowa, mi-

nisterstwa ustalają w terminie do dnia 31 stycznia. Zjednoczenia ustalają współczynniki korygujące dla przedsiębiorstw w terminie do dnia 28 lutego. Zjednoczenie nie może ustalić współczynnika korygującego poniżej 0,3.

4. O wysokości ustalonych dla przedsiębiorstw współczynników korygujących obowiązujących na dany rok zjednoczenia są obowiązane powiadomić ministerstwo i właściwe oddziały banku w terminie do dnia 31 marca. Jeżeli wysokość współczynników korygujących nasuwa istotne zastrzeżenia, centrala banku może domagać się sprawdzenia ich prawidłowości przez ministerstwo.

5. W razie przydzielenia przez zjednoczenie dodatkowego funduszu płac z rezerwy zjednoczenia przedsiębiorstwa są uprawnione do wydatkowania funduszu płac do wysokości ustalonej na dany okres w planie rocznym, powiększonej o dodatkowy fundusz płac, pod warunkiem, że przedsiębiorstwo wykonało zadania określone przez zjednoczenie w decyzji o przydzieleniu dodatkowego funduszu płac.

6. Jeśli przedsiębiorstwu został przydzielony dodatkowy fundusz płac na przekroczenie planu produkcji, a przedsiębiorstwo tego przekroczenia nie osiągnęło, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. 2. W tym przypadku przedsiębiorstwo jest uprawnione do wydatkowania osobowego funduszu płac pracowników fizycznych, objętego wskaźnikiem dyrektywnym, do łącznej wysokości planowanego i dodatkowego funduszu płac pomniejszonej stosownie do stopnia wykonania łącznej wysokości planowanej i ponadplanowej produkcji z uwzględnieniem współczynnika korygującego, o którym mowa w ust. 3.

§ 21. 1. Przedsiębiorstwa są uprawnione do wydatkowania osobowego funduszu płac uczniów do wysokości ustalonej w kwartalnym planie operatywnym (w rachunku narastającym).

2. Przedsiębiorstwa są uprawnione do wydatkowania osobowego funduszu płac nie objętego wskaźnikiem dyrektywnym do wysokości ustalonej w kwartalnym planie operatywnym (w rachunku narastającym), a w zakresie osobowego funduszu płac chałupników w przemyśle oraz prowizji — do wysokości ustalonej w kwartalnym planie operatywnym, powiększonej proporcjonalnie do stopnia przekroczenia zadań gospodarczych.

3. Zasady wydatkowania osobowego funduszu płac związanego z usługami dla ludności regulują odrębne przepisy.

§ 22. 1. Przedsiębiorstwa są uprawnione do wydatkowania bezosobowego funduszu płac

— objętego wskaźnikiem dyrektywnym — do wysokości ustalonej w planie rocznym,

— nie objętego wskaźnikiem dyrektywnym — do wysokości ustalonej w kwartalnym planie operatywnym.

2. Przedsiębiorstwa powinny w planie bezosobowego funduszu płac zapewnić w pierwszym rzędzie pokrycie wynagrodzeń za prace ładunkowe i za skup w wysokości odpowiadającej planowanym zadaniom w tym zakresie.

3. W gospodarzo uzasadnionych przypadkach

przedsiębiorstwa mogą dokonywać wypłat ponad granice ustalone w ust. 1 z tytułu wynagrodzeń za prace, o których mowa w ust. 2. Przepis ten odnosi się również do wynagrodzeń za pilne prace ofertowe i dokumentacyjne na potrzeby eksportu wykonywane przez pracowników własnych przedsiębiorstw, jeśli wykonanie tych prac ze względu na ich pilność nie jest możliwe w ramach normalnych obowiązków.

4. Bank dokonuje wypłat środków na wynagrodzenia z bezosobowego funduszu płac, z wyjątkiem wynagrodzeń za prace ładunkowe, za skup oraz za pilne prace ofertowe i dokumentacyjne na potrzeby eksportu, do wysokości określonej w ust. 1.

§ 23. 1. Wypłaty osobowego funduszu płac i prowizji ponad granice określone w §§ 20 i 21 stanowią przekroczenia funduszu płac. Jeżeli wypłaty funduszu płac są niższe od tej granicy, różnica stanowi oszczędność funduszu płac, z tym że przy wyliczeniu oszczędności nie uwzględnia się dodatkowego funduszu płac przydzielonego z rezerwy zjednoczenia.

2. Przy obliczaniu przekroczeń i oszczędności funduszu płac dokonane wypłaty pomniejsza się o wypłaty nie planowanego, dodatkowego funduszu premiowego pracowników umysłowych, o nie planowane premie oszczędnościowe oraz o inne nie planowane wynagrodzenia ustalone przez bank w porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 24. Przedsiębiorstwa rozliczają fundusz płac w okresach kwartalnych w rachunku narastającym od początku roku. Rozliczenie obejmuje wykonanie zadań gospodarczych i funduszu płac. Rozliczenia te przedsiębiorstwa przedkładają w oddziale banku w terminach i według wzorów ustalonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

§ 25. 1. Jeżeli z kwartalnego rozliczenia funduszu płac wynika przekroczenie funduszu płac, mają zastosowanie sankcje przewidziane w rozdziale V.

2. Ustalone przez bank na podstawie kwartalnych rozliczeń przekroczenia osobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym obciążają nie rozdysponowaną przez zjednoczenie część rezerwy B funduszu płac, jednakże nie powyżej 20% kwoty tej rezerwy, przydzielonej zjednoczeniu przez ministerstwo na dany rok.

§ 26. 1. Jeżeli z rozliczenia funduszu płac za kwartał wynika oszczędność osobowego funduszu płac pracowników fizycznych objętego wskaźnikiem dyrektywnym, przewyższająca 1% planowanego funduszu płac tych pracowników — połowa tej nadwyżki (tj. całej oszczędności pomniejszonej o 1% planowanego funduszu płac) ulega zablokowaniu. Wówczas przy rozliczaniu funduszu płac w następnych kwartałach planowaną wysokość tego funduszu na dany okres pomniejsza się o zablokowanie oszczędności. Zablokowana oszczędność zwiększa rezerwę funduszu płac ministerstwa.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do oszczędności wynikających z rozliczenia funduszu płac za I kwartał.

Rozdział V.

Sankcje z tytułu przekroczeń funduszu płac.

§ 27. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa, w którym powstało przekroczenie funduszu płac w większym zakresie, powinien przedstawić organom samorządu robotniczego lub radzie zakładowej analizę gospodarki funduszem płac i przyczyny przekroczenia funduszu płac oraz podjęte środki, a także wnioski o rozpatrzenie i podjęcie odpowiednich uchwał.

2. Przedsiębiorstwo powinno zawiadomić na piśmie oddział banku i zjednoczenie o środkach podjętych w celu uporządkowania gospodarki funduszem płac i likwidacji przekroczeń funduszu płac.

§ 28. 1. W razie powstania w przedsiębiorstwie przekroczenia funduszu płac zjednoczenie nie uruchamia (nie przyznaje) — do czasu wygosparowania tego przekroczenia przez przedsiębiorstwo — premii w kwocie odpowiadającej temu przekroczeniu, jednak nie więcej niż do wysokości:

1) 50% funduszu premiowego pracowników umysłowych (w rachunku narastającym), a w szczególności funduszu zasadniczego i dodatkowego,

2) 10% podstawowych wynagrodzeń pracowników umysłowych w przedsiębiorstwach, które zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz regulaminami ustalają wysokość funduszy premiowania pracowników umysłowych w wysokości zmiennej, zależnej od wykonania ustalonych w przepisach lub regulaminach wskaźników zadań gospodarczych, przypadających za okres, którego wypłacona premia dotyczy.

2. Decyzje zjednoczeń o uruchomieniu (przyznaniu) funduszu premiowego pracowników umysłowych, naruszające przepisy ust. 1, nie mogą stanowić podstawy wypłaty przez bank środków na fundusz premiowy.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, pracownicy odpowiedzialni za gospodarkę funduszem płac oraz pracownicy naruszający dyscyplinę płac powinni być pozbawieni premii do pełnej wysokości przypadającej na podstawie regulaminów premiowania.

4. Wstrzymane premie z tytułu przekroczenia funduszu płac za dany rok podlegają odprowadzeniu na specjalny rachunek Ministerstwa Finansów.

5. Przedsiębiorstwa, w których na koniec II i III kwartału występuje przekroczenie funduszu płac nie pokryte wstrzymanymi premiami, nie są uprawnione do czasu wygosparowania tego przekroczenia do dokonywania zaliczkowych wypłat z funduszu zakładowego w części przypadającej na nagrody i świadczenia.

6. Jeżeli w przedsiębiorstwach uprawnionych do tworzenia funduszu zakładowego suma przekroczenia funduszu płac za dany rok jest wyższa od sumy wstrzymanych zgodnie z ust. 1 premii, wówczas przy przyznaniu nagród z fun-

duszu zakładowego — zgodnie z uchwałą Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 14 lutego 1962 r. w sprawie gospodarowania funduszem zakładowym — pracownicy odpowiedzialni za gospodarkę funduszem płac oraz pracownicy naruszający dyscyplinę płac powinni być pozbawieni nagród z funduszu zakładowego.

§ 29. W razie wystąpienia poważniejszych nieprawidłowości w gospodarce funduszem płac przedsiębiorstwa bank może zastosować również środki oddziaływania kredytowego.

Rozdział VI.

Kontrola gospodarki rezerwami funduszu płac.

§ 30. 1. Zjednoczenia bieżąco kontrolują kształtowanie się funduszu płac w podległych przedsiębiorstwach. W razie wystąpienia poważniejszych nieprawidłowości w gospodarce funduszem płac przyczyny tych nieprawidłowości powinny być rozpatrzone na kolegiach zjednoczeń w celu podjęcia środków zmierzających do usprawnienia gospodarki funduszem płac i przywrócenia dyscypliny.

2. Zjednoczenia obowiązane są w okresach kwartalnych w terminie 20 dni po upływie kwartału składać ministerstwu i centrali banku sprawozdanie ze sposobu rozdysponowania rezerw funduszu płac i z wyników analizy wykorzystania przez przedsiębiorstwa dodatkowego funduszu płac. Ministerstwa opracowują sprawozdanie zbiorcze i przesyłają Ministrowi Finansów w terminie 30 dni po upływie kwartału.

3. Ministerstwa kontrolują prawidłowość dysponowania przez zjednoczenia rezerwami funduszu płac na tle całokształtu gospodarki tym funduszem.

§ 31. Bank przesyła w okresach kwartalnych ministerstwu sprawozdania z wyników rozliczenia funduszu płac przez przedsiębiorstwa w przekroju poszczególnych zjednoczeń.

Sprawozdania te powinny zawierać:

1) wysokość przydzielonego przedsiębiorstwu dodatkowego funduszu płac z rezerwy zjednoczeń z podziałem na część A i B,

2) wysokość wykorzystanego przez przedsiębiorstwa dodatkowego funduszu płac,

3) wysokość oszczędności i przekroczeń funduszu płac,

4) wysokość oszczędności podlegających zablokowaniu.

§ 32. Minister Finansów na podstawie sprawozdań i materiałów, o których mowa w §§ 30 i 31, składa kwartalne informacje Komitetowi Ekonomicznemu Rady Ministrów.

§ 33. 1. Jeżeli łączna suma przekroczeń osobowego funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym w przedsiębiorstwach podległych zjednoczeniu nie znajduje pokrycia w rezerwie B zjednoczenia (§ 25 ust. 2), bank zawiadamia • tym właściwego ministra, wymieniając przedsiębiorstwa, w których wystąpiły przekroczenia funduszu płac, oraz sumę przekroczenia nie mającą pokrycia w rezerwie B zjednoczenia dla podjęcia decyzji co do sposobu pokrycia tego przekroczenia. Informację o przekroczeniach funduszu płac nie mających pokrycia w rezerwie zjednoczenia bank przekazuje również zjed-

noczeniu i zarządowi głównemu właściwego związku zawodowego.

2. Równocześnie bank zawiadamia przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, o przekazaniu sprawy pokrycia przekroczeń funduszu płac do decyzji ministra.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1, ministrowie powinni podjąć i przekazać do wiadomości banku przed terminem wypłaty wynagrodzeń miesięcznych, przypadających za drugi miesiąc w kwartale.

4. Ministrowie mogą podejmować decyzje o pokryciu przekroczeń funduszu płac jedynie w ramach nie rozdysponowanych rezerw. W razie niemożliwości pokrycia przekroczeń w powyższy sposób minister obowiązany jest przedłożyć Rządowi wnioski co do pokrycia powstałych przekroczeń funduszu płac. Wnioski te powinny być przedłożone w takim czasie, by decyzja Rządu mogła być podjęta przed terminem wypłaty wynagrodzeń określonych w ust. 3.

§ 34. Jeżeli ustalona na podstawie rozliczeń przedsiębiorstw wysokość przekroczeń funduszu płac objętego wskaźnikiem dyrektywnym przewyższa 20% rezerwy B zjednoczenia (§ 25 ust. 2) o więcej niż 1% planowanego funduszu płac przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu, pracownicy tego zjednoczenia tracą prawo do 50% funduszu nagród (premiowego) przypadającego za ten kwartał, w którym wystąpiło przekroczenie funduszu płac.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 35. Przepisy uchwały nie dotyczą funduszu płac rozwoju techniki uregulowanego uchwałą nr 334 Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie planowania oraz kontroli zatrudnienia i funduszu płac, związanych z rozwojem techniki w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego (Monitor Polski Nr 84, poz. 405).

§ 36. Szczegółowe zasady rozliczania przez przedsiębiorstwa funduszu płac wobec banku oraz wzory niezbędnych do tego dokumentów ustali Prezes Narodowego Banku Polskiego.

§ 37. 1. Uchwała dotyczy państwowych przedsiębiorstw przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym, z wyjątkiem przedsiębiorstw wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z właściwym ministrem (zarządem centrali spółdzielczej), Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i Prezesem Narodowego Banku Polskiego (naczelnym dyrektorem banku specjalnego) może rozciągnąć przepisy niniejszej uchwały na pozostałe społecznie przedsiębiorstwa zaliczone do innych działów gospodarki narodowej.

§ 38. W stosunku do przedsiębiorstw objętych niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu kontroli

funduszu płać przedsiębiorstw uspołecznionych wykonywanej przez banki (Monitor Polski z 1962 r. Nr 29, poz. 123 oraz z 1963 r. Nr 33, poz. 168).

§ 39. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 417 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. (poz. 15).

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW PRZEMYSŁOWYCH POWIĄZANYCH Z BUDŻETEM CENTRALNYM, NIE OBJĘTYCH PRZEPISAMI UCHWAŁY (§ 37)

1. **Ministerstwo Górnictwa i Energetyki**
— wszystkie przedsiębiorstwa, z wyjątkiem przedsiębiorstw wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Górniczych i Zjednoczenia Przemysłu Gazowniczego;

2. **Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład:

1. Zjednoczenia Przemysłu Materiałów Ogniotrwałych,
2. Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali,
3. Zjednoczenia Górniczo-Hutniczego Metali Nieżelaznych,

4. Zjednoczenia Kopalnictwa Rud Żelaza;
3. **Ministerstwo Przemysłu Chemicznego**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład Zjednoczenia Kopalnictwa Surowców Chemicznych;

4. **Ministerstwo Przemysłu Lekkiego**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład:

1. Zjednoczenia Przemysłu Odzieżowego,
2. Zjednoczenia Przemysłu Dziewiarskiego i Pończoszniczego;

5. **Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład:

1. Zjednoczenia Chłodni Składowych,
2. Zjednoczenia Przemysłu Cukrowniczego,
3. Zjednoczenia Przemysłu Jajczarsko-Drobiarskiego,
4. Zjednoczenia Przemysłu Owocowo-Warzywnego,
5. Zjednoczenia Przemysłu Piwowarskiego,

6. Zjednoczenia Przemysłu Olejarskiego,
7. Zjednoczenia Przemysłu Ziemiaczanego,
8. Zjednoczenia Przemysłu Zielarskiego,
9. Zjednoczenia Przemysłu Paszowego „Bacutil”,
10. Centrali Przemysłu Mięsnego,
11. Centrali Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ”;

6. **Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład Zjednoczenia Przemysłu Leśnego;

7. **Ministerstwo Handlu Wewnętrznego**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład Centrali Spożywczej oraz Przedsiębiorstwo Usług Reklamowych „Reklama”;

8. **Ministerstwo Żeglugi**
— przedsiębiorstwa wchodzące w skład Zjednoczenia Gospodarki Rybnej;

9. **Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego, Polska Akademia Nauk, Centralny Urząd Geologii, Komitet Drobnej Wytwórczości, Główny Urząd Miar**
— wszystkie przedsiębiorstwa.

10. Zakłady wydzielone zgodnie z uchwałą nr 245 Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1962 r. w sprawie planowania produkcji i środków z tym związanych w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych, zakładach i wydziałach specjalizujących się w eksporcie.

38

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 21 stycznia 1964 r.

w sprawie powoływania na stanowiska pracowników nauki oraz wykładowców i starszych wykładowców w wyższych szkołach artystycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 lutego 1964 r. Nr 4, poz. 25)

Na podstawie art. 1, 2, 4 i 11 ust. 8 oraz art. 14 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 88) w związku z art. 92 ust. 4, art. 97 ust. 2 i art. 127 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przewód kwalifikacyjny na stanowisko docenta etatowego.

§ 1. 1. Warunkiem powołania na stanowisko docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych jest posiadanie kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych, stwierdzonych w drodze przewodu kwalifikacyjnego.

2. Przewód kwalifikacyjny przeprowadza się jedynie na wakujące stanowisko docenta etatowego.

§ 2. Przewód kwalifikacyjny na stanowisko docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych przeprowadzają rady wydziałów wyższych szkół artystycznych objętych wykazem ustalonym przez Ministra Kultury i Sztuki zgodnie z art. 11 ust. 7 ustawy z dnia 29 marca 1962 r.

o wyższych szkołach artystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 88).

§ 3. 1. Przewód kwalifikacyjny przeprowadza się w zakresie dyscyplin artystycznych stanowiących główne kierunki kształcenia, reprezentowane przez wydziały i studia.

2. Przewód kwalifikacyjny obejmuje:

1) ocenę kwalifikacji artystycznych kandydata na stanowisko docenta etatowego, dokonaną na podstawie całego jego dorobku artystycznego ze szczególnym uwzględnieniem pracy kwalifikacyjnej,

2) kolokwium kwalifikacyjne,

3) wykład kwalifikacyjny,

4) powzięcie przez radę wydziału uchwały o posiadaniu przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego.

3. Praca kwalifikacyjna, wykonana w zakresie dyscypliny artystycznej (ust. 2 pkt 1) odpowiadającej specjalizacji reprezentowanej przez osobę odbywającą przewód kwalifikacyjny, powinna stanowić twórczy wkład do rozwoju danej gałęzi sztuki.

4. Szczegółowy program i zakres pracy kwalifikacyjnej określa rada wydziału, która przeprowadza przewód kwalifikacyjny.

§ 4. 1. Do przewodu kwalifikacyjnego może być dopuszczona osoba, która:

1) posiada osiągnięcia artystyczne, stanowiące twórczy wkład do rozwoju danej gałęzi sztuki,

2) posiada dyplom z tytułem magistra lub dyplom (świadcstwo) równorzędne,

3) zajmuje co najmniej stanowisko adiunkta lub stanowisko pracownika dydaktycznego w szkole wyższej,

4) posiada kwalifikacje moralne niezbędne do wykonywania funkcji nauczyciela i wychowawcy młodzieży,

5) zamierza poświęcić się zawodowo pracy w szkole wyższej.

2. Do przewodu kwalifikacyjnego może być również dopuszczona osoba, która nie odpowiada warunkom określonym w ust. 1 pkt 3.

§ 5. 1. Jeżeli na wydziale wyższej szkoły artystycznej wakuje stanowisko docenta etatowego w zakresie określonej dyscypliny artystycznej, dziekan tego wydziału, po uzyskaniu zgody rektora na obsadzenie wolnego etatu, na wniosek kierownika katedry przedstawia kandydata radzie wydziału. Rada wydziału podejmuje uchwałę o wysunięciu kandydata do przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta etatowego.

2. Jeżeli stanowisko docenta etatowego wakuje w pozawydziałowej jednostce organizacyjnej wyższej szkoły artystycznej, kierownik tej jednostki, po uzyskaniu zgody rektora na obsadzenie wolnego etatu oraz po otrzymaniu wniosku kierownika katedry, wysuwa kandydata do przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta etatowego. Wysunięcie danego kandydata wymaga zgody rektora.

3. Kandydat do przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta etatowego (ust. 1 i 2) składa na ręce dziekana (kierownika pozawydziałowej jednostki) podanie o wszczęcie przewodu kwalifikacyjnego w zakresie danej dyscypliny artystycznej, do którego dołącza:

1) życiorys,

2) dokumenty, opinie i oświadczenia wykazujące spełnienie warunków określonych w § 4,

3) dane dotyczące rodzaju i przygotowania pracy kwalifikacyjnej,

4) temat wykładu kwalifikacyjnego.

4. Dziekan (kierownik pozawydziałowej jednostki) zgłasza wysuniętą kandydaturę rektorowi, załączając do wniosku odpowiednią dokumentację.

§ 6. 1. Rektor po otrzymaniu dokumentacji kandydata przekazuje ją radzie właściwego wydziału (§ 2) w celu podjęcia czynności związanych z przewodem kwalifikacyjnym. Przepis ten nie dotyczy przypadków określonych w ust. 2.

2. Jeżeli kandydat został wysunięty przez radę wydziału nie posiadającego uprawnień przewidzianego w § 2 lub przez kierownika pozawydziałowej jednostki, rektor przekazuje dokumentację kandydata rektorowi tej szkoły wyższej, która posiada wydział uprawniony do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych w zakresie danej

dyscypliny artystycznej, z wnioskiem o spowodowanie podjęcia czynności związanych z przewodem kwalifikacyjnym.

3. Rektor szkoły wyższej, w której znajduje się wydział uprawniony do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych, przekazuje otrzymany w trybie ust. 2 wniosek właściwemu wydziałowi w celu podjęcia przez radę tego wydziału czynności związanych z przewodem kwalifikacyjnym.

§ 7. Rada wydziału uprawnionego do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego w zakresie danej dyscypliny artystycznej po otrzymaniu dokumentacji (§ 6) decyduje w sprawie dopuszczenia kandydata do przewodu kwalifikacyjnego. W razie pozytywnej decyzji rada wydziału ustala program i zakres pracy kwalifikacyjnej oraz termin jej wykonania lub przedstawienia (§ 3 ust. 4).

§ 8. 1. Rada wydziału zaprasza do udziału w czynnościach przewodu kwalifikacyjnego (§ 3 ust. 2 pkt 1—4) co najmniej dwóch samodzielnych pracowników nauki, reprezentujących daną lub pokrewną dyscyplinę artystyczną w innych wyższych szkołach artystycznych, a w razie braku takich pracowników nauki — co najmniej dwóch wybitnych twórców nie będących pracownikami nauki.

2. Jeżeli kandydat na stanowisko docenta etatowego jest pracownikiem wydziału nie uprawnionego do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego lub pozawydziałowej jednostki, wśród zaproszonych specjalistów powinien być samodzielny pracownik nauki tego wydziału (pozawydziałowej jednostki), a w braku takiego specjalisty — dziekan tego wydziału (kierownik pozawydziałowej jednostki).

3. Zaproszeni przez radę wydziału samodzielni pracownicy nauki biorą udział w czynnościach przewodu kwalifikacyjnego z głosem stanowczym.

§ 9. Po dopuszczeniu kandydata na stanowisko docenta etatowego do przewodu kwalifikacyjnego rada wydziału może wyznaczyć trzech recenzentów spośród samodzielnych pracowników nauki do oceny pracy kwalifikacyjnej oraz całokształtu dorobku artystycznego kandydata. Jednym z recenzentów powinien być samodzielny pracownik nauki, o którym mowa w § 8 ust. 1, a jeżeli kandydat jest pracownikiem wydziału nie uprawnionego do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego (pozawydziałowej jednostki) — jednym z recenzentów powinien być samodzielny pracownik nauki, o którym mowa w § 8 ust. 2.

§ 10. 1. Rada wydziału po zapoznaniu się z oceną i wnioskami recenzentów (§ 9) decyduje w sprawie dopuszczenia kandydata do kolokwium kwalifikacyjnego.

2. Kolokwium kwalifikacyjne odbywa się na posiedzeniu rady wydziału. Kolokwium powinno stanowić dyskusję nad pracą kwalifikacyjną i nad całokształtem dorobku artystycznego oraz wykazać znajomość przez kandydata problematyki artystycznej i pedagogicznej tej dyscypliny, która jest przedmiotem przewodu kwalifikacyjnego.

3. Po zakończeniu kolokwium rada wydziału podejmuje decyzję co do jego wyniku. W razie

pozytywnej decyzji rada wydziału dopuszcza kandydata do wykładu kwalifikacyjnego i wyznacza termin wykładu.

4. Rada wydziału może zwolnić kandydata od wykładu kwalifikacyjnego.

§ 11. 1. Kandydat wygłasza wykład kwalifikacyjny na posiedzeniu rady wydziału.

2. Wykład kwalifikacyjny ma na celu wykazanie przez kandydata umiejętności zwięzłego i jasnego przedstawienia zagadnień artystycznych lub dydaktyczno-metodycznych.

§ 12. Ustalone przez radę wydziału pozytywne oceny pracy kwalifikacyjnej i całokształtu dorobku artystycznego kandydata, kolokwium kwalifikacyjnego oraz wykładu kwalifikacyjnego stanowią dla rady wydziału podstawę do powzięcia uchwały o posiadaniu przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych.

§ 13. 1. Uchwały rady wydziału związane z przeprowadzeniem przewodu kwalifikacyjnego zapadają bezwzględną większością głosów. Uchwała rady wydziału o posiadaniu przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych (§ 12) zapada bezwzględną większością głosów przy obecności co najmniej 2/3 osób uprawnionych do głosowania. Głosowanie jest tajne.

2. Z przebiegu posiedzeń rady wydziału związanych z przewodem kwalifikacyjnym sporządza się protokoły.

§ 14. 1. Rada wydziału, podejmując uchwałę stwierdzającą posiadanie przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego, równocześnie stawia wniosek o powołanie go na wakujące stanowisko docenta etatowego.

2. Rektor przekazuje uchwałę i wniosek, o których mowa w ust. 1, Ministrowi Kultury i Sztuki po uzyskaniu opinii senatu.

§ 15. 1. Jeżeli uchwała rady wydziału, stwierdzająca posiadanie przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego, oraz wniosek o powołanie (§ 14 ust. 1) dotyczy kandydata, który objąć ma stanowisko docenta etatowego na wydziale nie uprawnionym do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego lub w pozawydziałowej jednostce innej szkoły wyższej, rektor przekazuje uchwałę wraz z całą dokumentacją z przewodu kwalifikacyjnego rektorowi tej szkoły, na której rzecz przeprowadzony został przewód kwalifikacyjny.

2. Rektor po otrzymaniu materiałów, o których mowa w ust. 1, powiadamia o wynikach przewodu dziekana wydziału (kierownika pozawydziałowej jednostki), na którego rzecz przewód kwalifikacyjny został przeprowadzony, a następnie, po uzyskaniu opinii senatu, przekazuje wniosek wraz z całą dokumentacją Ministrowi Kultury i Sztuki.

§ 16. 1. Minister Kultury i Sztuki po otrzymaniu wniosków, o których mowa w §§ 14 i 15, po zasięgnięciu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa

Artystycznego decyduje o powołaniu wysuniętego kandydata na stanowisko docenta etatowego.

2. Na wniosek Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego Minister Kultury i Sztuki może zarządzić ponowne przeprowadzenie przewodu kwalifikacyjnego przez radę wydziału innej wyższej szkoły artystycznej i od jego wyników uzależnić decyzję w sprawie powołania danego kandydata na stanowisko docenta etatowego.

§ 17. 1. Od uchwały rady wydziału odmawiającej kandydatowi przyznania kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych służy odwołanie do Ministra Kultury i Sztuki, który decyduje po zasięgnięciu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego.

2. W razie uwzględnienia odwołania Minister Kultury i Sztuki zleca ponowne przeprowadzenie przewodu kwalifikacyjnego radzie uprawnionego wydziału innej wyższej szkoły artystycznej.

§ 18. 1. Jeżeli wakujące stanowisko docenta etatowego nie zostało obsadzone na skutek negatywnego wyniku przewodu kwalifikacyjnego, do przewodu kwalifikacyjnego zostaje dopuszczony nowy kandydat w trybie przewidzianym w rozporządzeniu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w razie ponownego dopuszczenia kandydata do przewodu kwalifikacyjnego w trybie § 17. W tym przypadku wakujące stanowisko docenta etatowego rezerwuje się do czasu uzyskania wyników tego przewodu.

§ 19. Zastępca profesora, który po dniu 30 września 1963 r. został nadal zatrudniony w wyższej szkole artystycznej jako wykładowca, będzie powołany na wakujące stanowisko docenta etatowego w tej samej wyższej szkole artystycznej pod warunkiem uzyskania kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych stwierdzonych w drodze przewodu kwalifikacyjnego w terminie do dnia 31 grudnia 1964 r.

Rozdział 2.

Wysuwanie kandydatów na profesorów nadzwyczajnych i profesorów zwyczajnych.

§ 20. W sprawach wysuwania kandydatów na profesorów nadzwyczajnych i profesorów zwyczajnych w wyższych szkołach artystycznych stosuje się:

1) w zakresie dyscyplin naukowych — przepisy rozporządzenia Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia, Oświaty, Spraw Zagranicznych i Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 22 września 1959 r. w sprawie zasad i trybu wysuwania kandydatów na profesorów nadzwyczajnych i profesorów zwyczajnych w szkołach wyższych (Dz. U. Nr 58, poz. 350),

2) w zakresie dyscyplin artystycznych — odpowiednio przepisy rozporządzenia wymienionego w pkt 1 ze zmianami wynikającymi z poniższych przepisów.

§ 21. Przepisy rozporządzenia wymienionego w § 20 pkt 1 dotyczące:

1) wydziałów uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora odnoszą się odpowiednio do wydziałów uprawnionych do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta etatowego, określone w art. 11 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 88),

2) wydziałów nie uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora odnoszą się odpowiednio do wydziałów nie uprawnionych do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta etatowego,

3) Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, Prezydium tej Rady oraz jej Sekretarza odnoszą się do Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, Prezydium tej Rady oraz jej Sekretarza.

§ 22. Do wniosku przedstawionego Ministrowi Kultury i Sztuki w sprawie powołania na stanowisko profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego dołącza się, oprócz dokumentacji określonej w § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w § 20 pkt 1:

1) materiały zawierające wyniki postępowania ankietowego,

2) opis osiągnięć artystycznych kandydata,

3) opis zasług kandydata w dziedzinie kształcenia kadr artystycznych.

§ 23. Przy wysuwaniu kandydatury docenta etatowego na stanowisko profesora nadzwyczajnego na tym samym wydziale, uprawnionym do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego, rada wydziału może powierzyć dziekanowi opracowanie wyników postępowania ankietowego.

§ 24. Przy wysuwaniu kandydatury profesora nadzwyczajnego na stanowisko profesora zwyczajnego tego samego przedmiotu na tym samym wydziale, uprawnionym do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego, rada wydziału może powierzyć czynności komisji referentowi wyznaczonemu spośród samodzielnych pracowników nauki.

§ 25. Prezydium Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego może upoważnić właściwą sekcję Rady do wykonywania czynności określonych w § 9 ust. 2 i § 11 ust. 3 rozporządzenia wymienionego w § 20 pkt 1. Ostateczną uchwałę wyrażającą wniosek o powołanie kandydata na profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego podejmuje Prezydium Rady.

§ 26. W przypadkach określonych w § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 rozporządzenia wymienionego w § 20 pkt 1 rektor wyższej szkoły artystycznej przedstawia sprawę Ministrowi Kultury i Sztuki na podstawie uchwały senatu.

Rozdział 3.

Kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowisk wykładowcy i starszego wykładowcy.

§ 27. 1. Na stanowisko wykładowcy w wyższej szkole artystycznej może być powołana osoba, która:

1) odpowiada warunkom ogólnym, określonym w art. 89 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336),

2) posiada kwalifikacje do samodzielnego prowadzenia pracy dydaktycznej w szkole wyższej,

3) posiada dyplom magistra, magistra-inżyniera lub lekarza albo dyplom (świadcstwo) równorzędny lub wykształcenie określone w art. 19 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 88),

4) uzyskała odpowiedni staż pracy.

2. Staż pracy wymagany od kandydata na stanowisko wykładowcy w zakresie dyscyplin artystycznych wynosi co najmniej:

1) 3 lata na stanowisku pomocniczego pracownika nauki w zakresie dyscyplin artystycznych, jeżeli kandydat uzyskał kwalifikacje artystyczne i pedagogiczne stwierdzone w drodze przewodu kwalifikacyjnego do objęcia stanowiska adiunkta, albo

2) 5 lat na stanowisku pomocniczego pracownika nauki w zakresie dyscyplin artystycznych, jeżeli kandydat osiągnął poważne wyniki w pracy dydaktycznej, albo

3) 7 lat na stanowisku nauczyciela w szkole wyższej, albo

4) 7 lat pracy w zakresie specjalności bezpośrednio związanej z przedmiotem zajęć dydaktycznych, jeżeli kandydat osiągnął poważne wyniki w pracy zawodowej.

3. Przy ustalaniu stażu pracy wymaganego od kandydata na stanowisko wykładowcy w zakresie dyscyplin nieartystycznych stosuje się przepisy § 1 pkt 3 rozporządzenia Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia, Oświaty, Spraw Zagranicznych oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia kwalifikacji wymaganych do zajmowania stanowisk wykładowcy i starszego wykładowcy w szkołach wyższych (Dz. U. Nr 58, poz. 349).

§ 28. 1. Na stanowisko starszego wykładowcy w wyższej szkole artystycznej może być powołana osoba, która odpowiada warunkom określonym w § 27 ust. 1 pkt 1—3 oraz uzyskała odpowiedni staż pracy.

2. Staż pracy wymagany od kandydata na stanowisko starszego wykładowcy w zakresie dyscyplin artystycznych wynosi co najmniej:

1) 5 lat na stanowisku wykładowcy albo

2) 6 lat na stanowisku adiunkta, jeżeli kandydat osiągnął poważne wyniki w pracy dydaktycznej, albo.

3) 9 lat na stanowisku pomocniczego pracownika nauki, jeżeli kandydat osiągnął poważne wyniki w pracy dydaktycznej, albo

4) 12 lat na stanowisku nauczyciela w szkole wyższej, albo

5) 12 lat pracy w zakresie specjalności bezpośrednio związanej z przedmiotem powierzonych zajęć dydaktycznych, jeżeli kandydat osiągnął poważne wyniki w pracy zawodowej.

3. Przy ustalaniu stażu pracy wymaganego od kandydata na stanowisko starszego wykładowcy w zakresie dyscyplin nieartystycznych stosuje się przepisy § 2 pkt 2 rozporządzenia w sprawie określenia kwalifikacji wymaganych do zajmowania stanowisk wykładowcy i starszego wykładowcy w szkołach wyższych.

§ 29. Staż pracy, o którym mowa w § 27 ust. 2 i 3 oraz w § 28 ust. 2 i 3, liczy się od czasu

uzyskania wykształcenia wymaganego od kandydatów na wykładowcę lub starszego wykładowcę.

§ 30. 1. Stanowisko wykładowcy w zakresie dyscyplin artystycznych może być powierzzone za zgodą Ministra Kultury i Sztuki osobie posiadającej ukończone wyższe studia zawodowe, jeżeli plan studiów w wyższej szkole artystycznej wymaga zatrudnienia wykładowcy, a niemożliwe jest zatrudnienie na tym stanowisku osoby posiadającej wykształcenie określone w § 27 ust. 1 pkt 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób, które posiadają dyplomy (równorzędne świadectwa) wymienione w przepisach art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy o wyższych szkołach artystycznych, a nie spełniają warunków określonych w tych przepisach, oraz do osób, które posiadają dyplomy studiów wyższych pierwszego stopnia.

3. Osoba, która uzyskała stanowisko wykładowcy na podstawie ust. 1 i 2, może być powołana na stanowisko starszego wykładowcy za zgodą Ministra Kultury i Sztuki, jeżeli posiada staż pracy określony w § 28.

§ 31. 1. Osoby zajmujące w wyższych szkołach artystycznych stanowiska zastępcy profesora na podstawie art. 21 ustawy o wyższych szkołach artystycznych mogą być powołane na stanowiska wykładowcy, chociażby nie spełniały warunków dotyczących wykształcenia lub stażu pracy określonych w § 27.

2. W okresie przejściowym do dnia 30 września 1964 r. osoby, o których mowa w ust. 1, mogą być powołane na stanowiska starszych wykładowców, chociażby nie spełniały warunków dotyczących wykształcenia lub stażu pracy, określonych w § 28.

Rozdział 4.

Ślubowanie osób powołanych na stanowiska pracowników nauki.

§ 32. Osoby mianowane pracownikami nauki w wyższych szkołach artystycznych składają ślubowanie przy pierwszym powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika nauki oraz przy pierwszym powołaniu na stanowisko pomocniczego pracownika nauki.

§ 33. Osoba mianowana na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w wyższej szkole artystycznej składa ślubowanie w następującym brzmieniu:

„Ślubuję uroczyście, że na powierzonym mi stanowisku samodzielnego pracownika nauki w wyższej szkole artystycznej będę:

— dbać o godność pracownika nauki i dobre imię szkoły,

— przyczyniać się do rozwoju i upowszechniania sztuki i nauki oraz ich społecznego oddziaływania, jak również aktywnie uczestniczyć w kształceniu młodej kadry naukowo-artystycznej,

— kształcić i wychowywać młodzież na światłych obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i twórczych artystów oddanych sprawie socjalizmu,

— przestrzegać przepisów i zarządzeń dotyczących wyższego szkolnictwa artystycznego.”

§ 34. Osoba mianowana na stanowisko pomocniczego pracownika nauki w wyższej szkole artystycznej składa ślubowanie w brzmieniu następującym:

„Ślubuję uroczyście, że na powierzonym mi stanowisku pomocniczego pracownika nauki w wyższej szkole artystycznej będę:

— dbać o godność pracownika nauki i dobre imię szkoły,

— uczestniczyć aktywnie w systematycznym prowadzeniu pracy artystycznej i naukowej dla podniesienia swych kwalifikacji naukowo-artystycznych i dla rozwoju sztuki,

— przyczyniać się do upowszechniania sztuki i nauki oraz rozwoju ich społecznego oddziaływania,

— kształcić i wychowywać młodzież na światłych obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i twórczych artystów, oddanych sprawie socjalizmu,

— przestrzegać przepisów i zarządzeń dotyczących wyższego szkolnictwa artystycznego.”

§ 35. 1. Samodzielny i pomocniczy pracownik nauki składa ślubowanie na ręce rektora na posiedzeniu senatu.

2. Składający ślubowanie (ust. 1) odczytuje treść ślubowania i potwierdza złożenie ślubowania własnoręcznym podpisem na formularzu z tekstem ślubowania.

Przepis końcowy.

§ 36. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *T. Galiński*

ZARZĄDZENIE Nr 11 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1964 r.

w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się słuchaczy trzyletniego Zaocznego Studium Pożarniczego.

(Monitor Polski z dnia 12 lutego 1964 r. Nr 10, poz. 43)

§ 1. Przepisy zarządzenia nr 85 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 maja 1951 r. w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się korespondencyjne i zaoczne (Monitor Polski Nr A-50, poz. 667), dotyczące studentów wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych, stosuje się odpowiednio do pracowników urzędów i instytucji

państwowych oraz przedsiębiorstw i instytucji gospodarki uspołecznionej — słuchaczy trzyletniego Zaocznego Studium Pożarniczego przy Szkole Oficerów Pożarnictwa w Warszawie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

40

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 27 grudnia 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Monitor Polski z dnia 8 stycznia 1964 r. Nr 2, poz. 7)

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 185 i z 1963 r. Nr 44, poz. 247) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 20 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Monitor Polski Nr 87, poz. 459) przepis § 1 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Uposażenie zasadnicze wynosi miesięcznie:

w grupie	I	—	3.800 zł
„	II	—	3.300 zł
„	III	—	2.850 zł
„	IV	—	2.550 zł
„	V	—	2.300 zł
„	VI	—	2.050 zł
„	VII	—	1.800 zł
„	VIII	—	1.500 zł
„	IX	—	1.300 zł.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1963 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych:
w z. S. Farjaszewski

41

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 grudnia 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla niektórych pracowników służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 22 stycznia 1964 r. Nr 7, poz. 33)

Na podstawie § 18 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 379, z 1961 r. Nr 43, poz. 231, z 1962 r. Nr 6, poz. 21 i Nr 31, poz. 146 oraz z 1963 r. Nr 43, poz. 238) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 7 lipca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla niektórych pracowników służby zdrowia (Monitor Polski z 1960 r. Nr 69, poz. 326 i z 1962 r.

Nr 70, poz. 331) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 dodaje się poz. 5 w brzmieniu:

miesięcznie
złotych

„5. Oddziałowa zakładu pomocy społecznej

100”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

42

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 1 lutego 1964 r.

w sprawie sporządzania opinii o żołnierzach zwolnionych ze służby wojskowej, wymaganej przy przyjmowaniu do pracy na stanowiska kierownicze lub związane z odpowiedzialnością materialną.

(Monitor Polski z dnia 19 lutego 1964 r. Nr 12, poz. 54)

Na podstawie § 10 ust. 3 zarządzenia nr 19 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 marca 1962 r. w sprawie trybu przyjmowania do pracy na stanowiska kierownicze lub związane z odpowiedzialnością materialną (Monitor Polski Nr 20, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na wniosek urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych albo organizacji spółdzielczych, zwanych dalej „zakładami pra-

cy”, zamierzających zatrudnić osoby zwolnione z zawodowej, okresowej lub nadterminowej służby wojskowej, zwane dalej „żołnierzami”, na stanowisku kierowniczym lub związanym z odpowiedzialnością materialną — organy wojskowe sporządzają opinie o tych osobach, wymagane przy przyjmowaniu do pracy na powyższe stanowiska.

2. Wniosek o wydanie opinii może być zgło-

szony tylko na piśmie i powinien zawierać w załączeniu odpis wniosku kandydata o zatrudnienie go w tym zakładzie pracy albo jego oświadczenie stwierdzające, że ubiega się o pracę w tym zakładzie.

§ 2. O nadesłanie opinii zakład pracy zwraca się do wojskowej komendy rejonowej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania (pobyt czasowy ponad 2 miesiące) żołnierza.

§ 3. Organy wojskowe określone odrębnymi przepisami sporządzają opinię o żołnierzu w ciągu 10 dni, licząc od dnia otrzymania przez wojskową komendę rejonową wniosku zakładu pracy o wydanie opinii.

§ 4. 1. Opinia obejmuje okres co najmniej ostatnich trzech lat służby wojskowej, a jeżeli żołnierz pełnił służbę krócej — cały okres służby.

2. Opinię sporządza się na podstawie znajdujących się w aktach personalnych żołnierza opinii służbowych oraz danych dotyczących przebiegu służby wojskowej, takich jak mianowania na wyższy stopień wojskowy, wyznaczenia na stanowisko służbowe (wyższe, równorzędne i niższe), a także wyróżnienia (odznaczenia, pochwały, nagrody itp.), zastosowane środki odpowiedzialności dyscyplinarnej i materialnej.

§ 5. 1. Opinia powinna zawierać:

1) charakterystykę kwalifikacji fachowych żołnierza, mogących mieć zastosowanie w pracy poza wojskiem, ocenę stopnia wywiązywania się z powierzonych mu obowiązków opartą na danych określonych w § 4, z uwzględnieniem uzyskanego w okresie służby wojskowej podwyższenia kwalifikacji fachowych i nabytej specjalności mogącej mieć zastosowanie w pracy poza wojskiem,

2) określenie przyczyn zwolnienia ze służby wojskowej.

2. Ponadto opinia powinna zawierać pouczenie co do przysługującego żołnierzowi prawa wystąpienia o zmianę opinii ze wskazaniem organu, do którego może o to wystąpić w tej sprawie.

§ 6. 1. Jeżeli żołnierz został skazany za przestępstwo z chęci zysku albo za inne przestępstwo związane z pełnioną służbą wojskową lub z zajmowanym stanowiskiem albo jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie w tego rodzaju sprawie, opinia powinna zawierać informację o skazaniu lub toczącym się postępowaniu.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, może

być zamieszczona w opinii tylko na podstawie odpowiednich dokumentów. Stanowią je w szczególności zawiadomienia o wszczęciu i ukończeniu postępowania karnego nadsyłane zgodnie z obowiązującymi przepisami przez organy prowadzące śledztwo lub dochodzenie oraz wyroki sądu. Informacja powinna obejmować także dane o sprawach, o których sporządzający opinię został zawiadomiony po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej, a przed wydaniem opinii.

3. W razie otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, w ciągu jednego miesiąca po wydaniu opinii, organ wojskowy, który sporządził opinię, obowiązany jest przesłać odpis tego zawiadomienia zainteresowanemu zakładowi pracy.

§ 7. Organ wojskowy, który sporządził opinię, doręcza zainteresowanemu żołnierzowi odpis tej opinii bezpośrednio po jej sporządzeniu.

§ 8. 1. Żołnierz, który nie godzi się z wydaną o nim opinią, może w terminie siedmiu dni od otrzymania jej odpisu wystąpić o zmianę opinii bezpośrednio do organu wojskowego wskazanego w pouczeniu zawartym w opinii.

2. O wystąpieniu o zmianę opinii żołnierz powinien niezwłocznie zawiadomić organ, który wydał opinię.

§ 9. 1. Organ wojskowy właściwy do rozpatrzenia wystąpienia o zmianę opinii ustosunkowuje się w ciągu 14 dni od wystąpienia żołnierza o zmianę opinii do treści opinii i o sposobie załatwienia sprawy zawiadamia zainteresowanego żołnierza oraz organ, który wydał opinię.

2. W razie zmiany treści opinii odpis nowej opinii przesyła się żołnierzowi oraz zakładowi pracy, który opinii zażądał. Opinię poprzednią niszczy się.

3. Jeżeli zainteresowany żołnierz w terminie siedmiu dni od otrzymania odpisu opinii nie wystąpił o zmianę tej opinii, drugi odpis opinii przesyła się bez zwłoki do zakładu pracy zamierzającego zatrudnić zwolnionego żołnierza.

§ 10. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do żołnierzy zwolnionych z zawodowej, okresowej lub nadterminowej służby wojskowej przed dniem wejścia w życie zarządzenia.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Marszałek Polski

43

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lutego 1964 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1964.

(Monitor Polski z dnia 19 lutego 1964 r. Nr 12, poz. 55)

Na podstawie § 42 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1964 rok i niektórych zasad jego wykonywania — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Fundusz płac osobowy i bezosobowy jednostek budżetowych wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi i środkami specjalnymi oraz zakładów budżetowych, jak również jednostek organizacyjnych określonych w § 4 uchwały nr

387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie ustalenia wyodrębnionych środków na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego oraz ustalenia kwot narzutów i niektórych zasad gospodarki środkami funduszu w 1964 r. — ustalony dla wszystkich tych jednostek w załączniku nr 9 do uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1964 rok i niektórych zasad jego wykonywania — stanowi limit wydatków.

2. Limitami, w ramach których jednostki nadrzędne mogą dokonywać przeniesień, są odrębnie dla działów klasyfikacji wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych:

1) osobowy fundusz płac jednostek budżetowych:

- a) działu 1,
- b) działu 4,
- c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
- d) działu 11,
- e) działu 12;

2) osobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, środków specjalnych oraz jednostek określonych w § 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r.:

- a) działu 1,
- b) działu 4,
- c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
- d) działu 11,
- e) działu 12;

3) bezosobowy fundusz płac jednostek budżetowych:

- a) działu 1,
- b) działu 4,
- c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
- d) działu 11,
- e) działu 12;

4) bezosobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, środków specjalnych oraz jednostek określonych w § 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r.:

- a) działu 1,
- b) działu 4,
- c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
- d) działu 11,
- e) działu 12.

3. Zwiększenie limitów (ust. 2), powodujące zmiany kwot w załączniku nr 9 do uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., wymaga zgody Ministra Finansów z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 34 uchwały. Dotyczy to zarówno przeniesień pomiędzy limitami dla poszczególnych grup jednostek, przeniesień pomiędzy osobowym i bezosobowym funduszem płac, jak i przekroczenia limitu globalnego.

4. Zmiany limitów nie mogą naruszać przepisów prawa budżetowego o przenoszeniu kredytów.

§ 2. 1. Osobowy fundusz płac (§ 1 ust. 2) powinien być podzielony na kwartały.

2. Przy podziale rocznego limitu osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględniać:

1) terminy awansów, określonych w § 6, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli,

służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatki za wysługę lat;

2) przypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego;

3) sezonowe zwiększenia pracy niektórych kategorii pracowników.

3. Poza przypadkami wymienionymi w ust. 2 plan ostatniego kwartału nie może przekraczać $\frac{1}{4}$ rocznego limitu osobowego funduszu płac.

4. Podział rocznego planu osobowego funduszu płac na kwartały powinien być w ciągu 7 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia zatwierdzony przez kierownika jednostki sporządzającej podział po uprzednim podpisaniu go przez głównego księgowego jednostki.

5. Jednostka sporządzająca podział planu obowiązana jest w ciągu 5 dni od dnia zatwierdzenia planu przekazać podział planu, o którym mowa w ust. 1—4, do wiadomości jednostki właściwej do zatwierdzania jednostkowego planu finansowego. Jednostka zatwierdzająca sprawdza zgodność podziału z limitem rocznym i zasadami podanymi w ust. 2 i 3 oraz dokonuje ewentualnych zmian w tym podziale.

6. Zobowiązuje się ministerstwa (urzędy centralne) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do nadesłania Ministerstwu Finansów w terminie określonym w § 36 ust. 2 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. planu podziału na kwartały osobowego funduszu płac w układzie podanym w § 2 ust. 2; w planie tym powinny być wyodrębnione kwoty osobowego funduszu płac, nie podlegające kwartalnemu limitowaniu zgodnie z § 5.

§ 3. 1. Zgodnie z §§ 37 i 38 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. limity funduszu płac kwartałów następnych mogą być zmieniane wyłącznie w drodze przeniesień pomiędzy kwartałami pozostałymi do końca roku.

2. Zwiększenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac kwartałów następnych ponad granice ustalone w ust. 1 może nastąpić w trybie przewidzianym w §§ 33 i 34 ust. 1 i 2 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. oraz w razie wyrażenia przez Ministra Finansów zgody na wykorzystanie oszczędności powstałych w kwartałach ubiegłych.

3. Zwiększenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac jednostek budżetowych, o których mowa w § 34 ust. 2 pkt 1 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., następuje w trybie obowiązujących przepisów.

4. Ministerstwa (urzędy centralne) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zawiadamiają Ministerstwo Finansów o dokonanej zmianie limitów kwartalnych, o których mowa w ust. 1, w ciągu 7 dni po powzięciu decyzji, a w odniesieniu do zmian, o których mowa w ust. 2 — w ciągu 7 dni od daty otrzymania decyzji Ministra Finansów.

§ 4. Przekroczenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac może nastąpić:

1) w zakresie wynagrodzeń za zastępstwo w okresie choroby lub urlopu pracownika, który w przypadku jednoosobowej obsady nie może być zastąpiony przez innego pracownika, pod warunkiem nieprzekroczenia rocznego funduszu płac;

2) w zakresie wypłat zaległych pod warunkiem, o którym mowa w pkt 1;

3) w zakresie wykorzystania rezerwy, o której mowa w § 5 ust. 2;

4) w jednostkach budżetowych, dla których ustalone są etaty na podstawie załączników nr 2 i 4 do ustawy budżetowej na 1964 rok z dnia 22 grudnia 1963 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 323), do wysokości funduszu płac wynikającego ze stanu zatrudnienia mieszczącego się w granicach ustalonych etatów, pod warunkiem że przekroczenie limitów kwartalnych nie spowoduje przekroczenia limitu rocznego.

§ 5. 1. Bezosobowy fundusz płac oraz część osobowego funduszu płac, określona w klasyfikacji wydatków budżetowych jako kwoty na deputaty i umundurowanie, nie podlegają obowiązkowi limitowania kwartalnego, o którym mowa w § 3, z tym że wydatki z każdego z tych tytułów w ciągu roku nie mogą przekroczyć kwot ustalonych na rok 1964.

2. Nie podlega limitowaniu kwartalnemu część osobowego funduszu płac wydzielona na rezerwę zgodnie z § 31 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., jak również roczny fundusz płac, o którym mowa w § 36 ust. 3 uchwały.

§ 6. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) mogą być przyznawane wyłącznie w dwóch terminach: 1 stycznia i 22 lipca każdego roku, z tym że pracownikowi nie można zwiększyć wynagrodzenia (specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) częściej niż raz w ciągu roku pracy.

2. Poza terminami wymienionymi w ust. 1 wyższe stawki wynagrodzenia mogą być przyznane pracownikowi jedynie w razie:

1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego;

2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awanse automatyczne lub automatyczne przyznanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. za wysługę lat, za znajomość języków ob-

cych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku z tytułu posiadania uprawnień budowlanych, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych, przyznania rewidentom wynagrodzenia funkcyjnego);

3) przyznania przez Prezesa Rady Ministrów dodatkowej puli indywidualnych uposażeń ryczałtowych, z tym jednak że podwyżka powinna nastąpić w ciągu miesiąca od daty przyznania dodatkowej puli; po tym okresie podwyżka może nastąpić przy najbliższym terminie awansowym.

3. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

4. Zmiany wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, nie mogą spowodować na rok następny przekroczenia kwoty odpowiadającej 0,5% planowanego osobowego funduszu płac na rok 1964; zasada ta nie dotyczy jednostek, dla których ustalony został w tym okresie inny wskaźnik dyrektywny.

§ 7. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 8. Specjalne dodatki kwalifikacyjne ustalane są corocznie w limitach miesięcznych. Nie można przekraczać limitu miesięcznego w razie niewykorzystania go w miesiącach ubiegłych.

§ 9. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których działalność rozpoczyna się w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

§ 10. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarce w zakresie etatów (zatrudnienia) i funduszu płac jednostek podległych.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

44

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 16 stycznia 1964 r.

o sprostowaniu uchwały nr 417 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym.

(Monitor Polski z dnia 22 stycznia 1964 r. Nr 7, poz. 35)

Na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524) prostuje się brzmienie załącznika do uchwały nr 417

Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym (Monitor Polski z 1964 r. Nr 4, poz. 15) — Wykaz przedsiębiorstw prze-

mysłowych powiązanych z budżetem centralnym, nie objętych przepisami uchwały — w ten sposób, iż

w pkt 9 wykazu zamiast „— wszystkie przed-

siębiorstwa” powinno być „— wszystkie przedsiębiorstwa z wyłączeniem przedsiębiorstw poligraficznych”.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

45

WYJAŚNIENIE Nr 5 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 17 października 1963 r.

w sprawie wypłacania wynagrodzenia pracownikom umysłowym niezdolnym do pracy z powodu choroby.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 listopada 1963 r. Nr 4, poz. 15)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia w zamian za świadczenie pracy (art. 441 kodeksu zobowiązań).

Jeżeli pracownik pracy nie świadczy i nie jest gotów do jej świadczenia (art. 455 kodeksu zobowiązań), wynagrodzenie nie przysługuje, mimo trwania stosunku pracy, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Takim przepisem szczególnym jest między innymi przepis art. 19 rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. Nr 35, poz. 323 z późniejszymi zmianami), w myśl którego pracownik umysłowy niezdolny do pracy z powodu choroby zachowuje wynagrodzenie przez okres nie przekraczający trzech miesięcy.

W związku z tym należy uznać, że:

1) w razie niezdolności do pracy spowodowa-

nej chorobą pracownik umysłowy zachowuje wynagrodzenie przez okres nie przekraczający trzech miesięcy, chociażby po upływie tego okresu był nadal niezdolny do pracy i chociażby umowa o pracę nie została rozwiązana;

2) po upływie wymienionego trzymiesięcznego okresu pracownik nadal niezdolny do pracy nabywa prawo do zasiłku chorobowego według zasad ogólnych;

3) wymienione zasady stosuje się również do przypadków niezdolności do pracy spowodowanych gruźlicą, chorobą spowodowaną wypadkiem w zatrudnieniu albo chorobą zawodową, gdyż przepisy art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) dopuszczające możliwość rozwiązania przez zakład umowy o pracę bez wypowiedzenia dopiero po upływie 6 lub 12 miesięcy niezdolności pracownika do pracy nie zmieniły przepisu art. 19 rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 15 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10,—, półrocznie — zł 20,—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88, konto PKO Nr 1-6-100024.

Exemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12, konto PKO Nr 114-6-700041 VII O/M Warszawa.